

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/53/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719201885
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6719201885.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v právnej veci žalobkyne Q. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXA, XXX XX E. - Y. N., právne zastúpená: WISE3 s. r. o., so sídlom Palisády 50, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 868 604, proti žalovanému 1/ L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. V. XXX/X, XXX XX C. V. a žalovanému 2/ N. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX P. nad J., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/13/2019-373 zo dňa 14.04.2023, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/13/2019-373 zo dňa 14.04.2023 v napadnutom výroku II. mení tak, že žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie n e p r i z n á v a .

II. Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. konanie zastavil. Výrokom II. súd priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa si žalobou zo dňa 23.04.2019 uplatnila proti žalovanému 1/ a 2/, spoločne a nerozdielne, nárok na zaplatenie sumy 30.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

Dňa 03.03.2023 žalobkyňa doručila súdu podanie zo dňa 03.03.2023, v ktorom uviedla, že berie žalobu späť v celom rozsahu a žiada konanie zastaviť. V podaní taktiež uviedla, že má zato, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd mohol rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán neprizná nárok na náhradu trov konania. Žalobkyňa poukázala na tú skutočnosť, že v čase podania žaloby na Okresný súd Zvolen, jej hrozilo premlčanie predmetného nároku v civilnom konaní. Vzhľadom na skutočnosť, že trestné konanie v čase podania žaloby nebolo právoplatne skončené, nemala inú možnosť, ako uplatniť svoje právo v civilnom konaní, a preto má zato, že žaloba bola podaná dôvodne, t.j. nebola podaná predčasne. V prípade, ak by žalobu nepodala a čakala na právoplatné skončenie trestného konania, jej právo by sa premlčalo. Uvedené skutočnosti a okolnosti podania žaloby predpokladajú možnosť aplikácie ustanovenia § 257 CSP.

Ďalej súd v obsahu odôvodnenia uviedol citáciu ustanovenia § 144, § 145 a § 146 Civilného sporového poriadku, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že k zastaveniu konania došlo na podnet žalobkyne. Okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 183/92 zo dňa 27.10.1992, v zmysle záverov ktorého, ak žalobca vezme žalobu späť z iného dôvodu, než pre určité správanie sa žalovaného, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania. Potom súd dospel k záveru, že zastavenie konania v prejednávanej veci procesne zavinila žalobkyňa. K navrhovanej aplikácii ustanovenia § 257 CSP súd uviedol, že žalobkyňa si náhradu škody uplatnila

v adhéznom konaní sp zn. 5T/49/2021, žalobkyňi nehrozilo premlčanie jej práva. V priebehu trvania trestného konania premlčacia doba spočíva a jej beh pokračuje až po skončení trestného konania. Žalobkyňou uvedený dôvod podania žaloby teda nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by mal pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP. Preto súd, podľa ustanovenia § 256 ods. 1, priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu, pričom odvolaním napadla len výrok II. uznesenia súdu prvej inštancie o trovách konania. Odvolanie zdôvodnila existenciou odvolacích dôvodov podľa § 365 písm. b/, d/ a h/ Civilného sporového poriadku. Uviedla, že uzneseniu súdu prvej inštancie je potrebné vytknúť, že hoci súd prvej inštancie konštatuje v bode 10 uznesenia, že žalobkyňa si náhradu škody uplatnila v adhéznom konaní, súd prvej inštancie bližšie nekonkretizuje, aký konkrétny nárok na náhradu škody si žalobkyňa mala uplatniť v adhéznom konaní, kedy a ako (ktorým konkrétnym podaním alebo úkonom). Dôsledkom uvedeného je nepreskúmateľnosť uznesenia. Zároveň nie je zrejmé, či a ako súd prvej inštancie skúmal a porovnával nárok, ktorý si žalobkyňa mala uplatniť v adhéznom konaní s nárokom, ktorý si uplatnila v predmetnom civilnom konaní, a to z hľadiska totožnosti a nezameniteľnosti týchto nárokov, resp. práv. Bez takéhoto posúdenia nemožno spoľahlivo ustáliť vo vzťahu k akému právu možno uvažovať o neplynutí premlčacej doby. Všeobecné a nie dostatočne určité a konkretizované právo uplatnené v adhéznom konaní, nemôže vo všeobecnosti mať za následok neplynutie premlčacej doby. Opačný záver by pre druhú stranu mal za následok stav právnej neistoty. Nárok na náhradu škody, ktorý žalobkyňa uplatnila v adhéznom konaní rozhodne nebol dostatočne individualizovaný a odôvodnený tak, aby bolo možné spoľahlivo ustáliť, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený žalobkyňou v tomto civilnom konaní je rovnaký, ako nárok uplatnený žalobkyňou v adhéznom konaní. Práve vedomá si tohto nedostatku a rizika s tým súvisiaceho a spočívajúceho v uplatnení prostriedku procesnej obrany v podobe hmotnoprávnej námietky premlčania zo strany žalovaných, podala žalobkyňa žalobu o ochranu osobnosti a domáhala sa v tomto civilnom konaní náhrady nemajetkovej ujmy, pričom až v tomto podaní svoj nárok dostatočne identifikovala a odôvodnila. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie odvolateľka vzhladla v skutočnosti, že súd prvej inštancie v odôvodnení uznesenia sa nevyjadril k všetkým tvrdeniam a argumentom žalobkyne odôvodňujúcim existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania. Tak, ako žalobkyňa v návrhu už predtým uviedla, počas celej doby priebehu trestného konania, ktoré trvalo bezmála 5 rokov, opätovne prežívala bolesť zo smrti svojho syna a táto tragická udalosť ju vo svojej komplexnosti traumatizovala do takej miery, že do dnešného dňa nie je schopná zaradiť sa do normálneho života a je presvedčená, že sa jej to už nikdy nepodarí. Žalobkyňa má zato, že súd prvej inštancie sa mal v rámci dodržania práva na spravodlivý súdny proces v odôvodnení uznesenia vyjadriť a vysporiadať sa aj s emocionálnou ujmou žalobkyne, ako prípadným dôvodom hodným osobitného zreteľa na nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Podporne žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 03.06.2021. Navrhla preto, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku II. zmenil tak, že neprizná nárok na náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán.

4. Odvolanie žalobkyne bolo doručené žalovanému 1/ dňa 18.05.2023 a žalovanému 2/ dňa 24.05.2023 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť v lehote 10 dní.

5. Žalovaný 1/ ani žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřili.

6. V dôsledku odvolania žalobkyne Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP „a contrario“, uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o trovách konania podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

7. Odvolací súd uvádza, že žalobkyňa svojím odvolaním napadla uznesenie súdu prvej inštancie len vo výroku II: o trovách konania. Výrok I. predmetného uznesenia okresného súdu, ktorým súd konanie zastavil, odvolaním žiadnej zo sporových strán napadnutý nebol, a preto uznesenie súdu prvej inštancie v tejto časti nadobudlo účinky právoplatnosti.

8. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

9. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. V súvislosti s citovanou právnou úpravou náhrady trov konania, odvolací súd konštatuje, že právna úprava Civilného sporového poriadku upravuje pomerne striktné kritériá pri rozhodovaní súdu o náhrade trov konania. V zmysle dikcie obsiahnutej v súčasnej procesnej úprave, súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zásade vychádza už len z procesného úspechu strán v spore a priznáva, či nepriznáva náhradu trov konania v závislosti od meritórneho rozhodnutia a z neho vyplývajúceho úspechu, či neúspechu tej, ktorej strany sporu. Osobitne je upravená pri náhrade trov konania v zmysle procesnoprávnej úpravy, len situácia pri zastavení konania, kedy súd meritórne nerozhoduje, a teda ani otázku procesného úspechu, či neúspechu strán sporu nie je za tejto procesnej situácie možné ustáliť. Určitú možnú modifikáciu pomerne striktného aplikovania výsledku, či pomeru úspechu strán sporu umožňuje len ustanovenie § 257 CSP, umožňujúce súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania inak (sčasti alebo úplne) úspešnej strane sporu, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí uložiť neúspešnej strane sporu povinnosť náhrady trov konania, resp. nemusí uložiť strane sporu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Vyžaduje sa kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Súd pri rozhodovaní o trovách konania skúma, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti náhrady trov konania výnimočne prihliadnuť. Strane, ktoré mala vo veci úspech, nemožno priznať náhradu trov konania podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia v určitom druhu nárokov. K dôvodovom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom konania alebo charakterom procesnej situácie. K aplikácii ust. § 257 CSP však dochádza aj z aspektov sociálnych. Súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu, teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania (ale aj tej strany, ktorej majetkovej sfére by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všimá si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní.

13. V predmetnej veci sa žalobkyňa žalobou doručenou Okresnému súdu Zvolen dňa 23.04.2019 domáhala od žalovaných 1/, 2/ spoločne a nerozdielne nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- Eur. Dňa 03.03.2023 s poukazom na výsledok trestného konania vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 5T/49/2021, v ktorom súd oslobodil žalovaných 1/ a 2/, ako obžalovaných spod obžaloby, žalobkyňa žalobu vzala späť a žiadala konanie zastaviť. V podaní, ktorým žalobkyňa vzala žalobu vo veci späť, žalobkyňa navrhla o trovách konania rozhodnúť za aplikácie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Poukázala na to, že i počas celého trestného konania, ktoré trvalo bezmála 5 rokov, musela opätovne prežívať bolesť zo straty svojho dieťaťa, čo bolo pre žalobkyňu mimoriadne traumatizujúce, pričom dosiaľ nebola schopná zaradenia do bežného života. Ďalej uviedla, že v dôsledku prežitej traumy je nastavená na medikamentóznou liečbu. Navyše dôležitým faktorom pri rozhodovaní či pokračovať v predmetnom civilnom konaní bol fakt, že žalobkyňa stratila podporu svojich najbližších, rodiny, ktorá sa cez mimoriadne tragickú udalosť „preniesla“ a jej najbližší sa posunuli v živote ďalej. Žalobkyňa vzala žalobu späť s ohľadom na všetky uvádzané okolnosti.

14. Odvolací súd konštatuje, že je potrebné prisvedčiť odvolacej námietke žalobkyne v tej časti, že súd prvej inštancie sa po zastavení konania, v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania nezaoberal všetkými žalobkyňou prednesenými skutkovými dôvodmi, ktoré žalobkyňa označila ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/, 2/. V odvolaní napadnutom uznesení súd prvej inštancie len konštatoval, že zastavenie konania v prejednávanej veci procesne zavinia žalobkyňa, pričom zároveň poukázal i na tú skutočnosť, že žalobkyňa si uplatnila

nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, vedenom pod sp. zn. 5T/49/2021 (bez označenia súdu, ktorý uvedené konanie viedol- poznámka odvolacieho súdu). Súd prvej inštancie tak konštatoval, že vzhľadom na uplatnenie práva na náhradu škody v adhéznom konaní, žalobkyňa nehrozilo premlčanie jej práva, keďže v priebehu trestného konania premlčacia doba spočíva a jej beh pokračuje až po skončení trestného konania. Žalobkyňou uvedený dôvod podania žaloby teda nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by mal súd pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257.

15. Odvolací súd v tejto časti neprisvedčuje správnosti jednoznačnému záveru prijatému súdom prvej inštancie, keď súd prvej inštancie bez ďalšieho konštatoval, že si žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, pričom bližšie neuviedol a nekonkretizoval, aký nárok na náhradu škody žalobkyňa v rámci trestného konania mala uplatniť, v akej výške, či sa jednalo o nárok na náhradu škody, alebo či takto uplatnený nárok zahŕňal i náhradu nemajetkovej ujmy. Z uvedeného dôvodu tak nemožno jednoznačne konštatovať a z obsahu celého spisového materiálu, ktorého obsahom je i oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/49/2021, ako i uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 10. 2022 sp. zn. 4To/93/2022 nie je zistiteľné, aký nárok žalobkyňa, ako poškodená v trestnom konaní uplatnila, z čoho uvedený pozostáva a v akej výške mal byť uplatnený. Nemožno preto jednoznačne konštatovať totožnosť uplatnených nárokov a nemožno tak ustáliť, že by námietka premlčania, čo i len k časti žalobkyňou uplatneného nároku v civilnom konaní, nebola neskôr vyhodnotená ako dôvodná, porovnávúc žalobkyňou uplatňované nároky v civilnom konaní a trestnom konaní. Pre záver prijatý súdom prvej inštancie, obsiahnutý v odôvodnení napadnutého uznesenia, nebol nárok žalobkyne uplatnený v adhéznom konaní dostatočne ustálený a individualizovaný.

16. Odvolací súd zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal dôvodmi hodnými osobitného zreteľa prednesenými žalobkyňou v späťvzati žaloby, ktoré žalobkyňa videla predovšetkým v opätovnej traumatizácii jej osoby a opätovnom prežívaní hlbokého smútku zo straty svojho syna, ktoré pocity sprevádzali ako trestné, tak i civilné konanie. Týmito osobitnými skutkovými okolnosťami sa súd prvej inštancie nezaoberal vôbec, s týmito sa nevysporiadal a rozhodnutie súdu prvej inštancie tak trpí vadou nepreskúmateľnosti.

17. I napriek vyššie konštatovanému odvolací súd nepristúpil k zrušeniu predmetného uznesenia a vráteniu veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania, ale pristúpil k zmene rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania, postupujúc podľa ustanovenia § 388 CSP, keď vzhliadol osobité okolnosti prejednávanej veci, a teda vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným 1/, 2/, hoci žalobkyňa v dôsledku späťvzatia žaloby z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania.

18. Odvolací súd jednak nemôže žalobkyňu vytknúť nesprávny, či duplicitný postup pri iniciovaní konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď dosiaľ nebolo ustálené, či si totožný nárok uplatnila i trestnom konaní ako poškodená. Preto pokiaľ žalobkyňa z dôvodu právnej opatrnosti uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovaným pred uplynutím premlčacej doby na uplatnenie nároku v osobitnom civilnom konaní, takýto jej postup spočívajúci v uplatnení práva na súde, nemožno vyhodnotiť ako nedôvodný, nesprávny či nadbytočný. Zavinenie za vedenie (začatie) konania tak nemožno pričítať žalobkyňi. Napriek skutočnosti, že k úmrtiu syna žalobkyne došlo v roku W., otázka nedostatku zavinenia na strane žalovaných na uvedenej udalosti bola v trestnom konaní vyriešená až rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/49/2021 v roku 2022, ktorým súd žalovaných 1/, 2/ ako obžalovaných 1/ a 2/ oslobodil spod obžaloby. V dôsledku podaného odvolania o veci rozhodoval krajský súd, ako súd odvolací a tento uznesením č.k. 4To/93/2022 - 1375 zo dňa 27. 10. 2022 odvolanie prokurátora zamietol, čím rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby žalovaných 1/, 2/ (ako obžalovaných) nadobudlo účinky právoplatnosti. Žalobkyňa tak dostala odpoveď na otázku zavinenia žalovaných 1/, 2/ na úmrtí jej syna až výsledkom trestného konania, ktoré v danej veci prebiehalo a trvalo 5 rokov. Je nutné prisvedčiť tomu, že pokiaľ sa o tragickej udalosti, ktorej výsledkom je úmrtie blízkeho príbuzného, v danom prípade syna žalobkyne, vedie akékoľvek súdne konanie, dotknutým pozostalým osobám sa pocity straty, žiaľu, smútku navracajú opätovne a dotknutá osoba je dlhodobo traumatizovaná.

19. S poukazom na uvedené dôvody, keď postupu žalobkyne v prejednávanej veci spočívajúcom v uplatnení práva v občianskom súdnom konaní pred uplynutím premlčacej doby, nemožno vytknúť nesprávny, duplicitný, či nadbytočný postup a zároveň s prihliadnutím na osobitú skutkovú okolnosť prežitej traumy žalobkyne a tejto naďalej pretrvávajúcej i v dôsledku vedených súdnych konaní, odvolací

súd dospel k záveru že v súdnej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je namieste rozhodnutie o trovách konania podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodnutie o trovách konania zmenil tak, že žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal. Žalovaní 1/, 2/ boli v prevažnej časti predmetného konania zastúpení spoločným právnym zástupcom, a to až do 23.06.2022, kedy došlo k odvolaniu plnej moci na zastupovanie žalovaných 1/, 2/ právneho zástupcu - Lion Law Partners s.r.o.. V dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania bude každá zo sporových strán znášať náklady na trovy konania (právneho zastúpenia) sama. Odvolací súd si je vedomý tej skutočnosti, že pre žalovaných 1/, 2/ predstavuje znášanie trov právneho zastúpenia v civilnom konaní finančné zaťaženie; na strane druhej, uložiť povinnosť náhrady trov konania žalovaným žalobkyni, ktorá je dosiaľ a celoživotne zaťažená traumou zo straty dieťaťa, a ktorá zároveň postupovala primerane, právne obozretne pri uplatnení nároku, sa javí ako neprimerané. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania zmenil a žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v okolnostiach, za ktorých došlo k vedeniu a zastaveniu konania a v osobitých ťaživých skutkových okolnostiach na strane žalobkyne.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Odvolací súd pristúpil k zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle odvolacieho návrhu žalobkyne, a tým de facto vyhovel odvolaniu žalobkyne, čím možno konštatovať procesný úspech žalobkyne v odvolacom konaní. Odvolací súd však považoval za spravodlivé, aby náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žalobkyni, hoc procesne úspešnej strane sporu v odvolacom konaní, tak, ako náhradu trov konania nepriznal žalovaným 1/, 2/ v konaní pred súdom prvej inštancie, a aby tak bol naplnený záver odvolacieho súdu o tom, aby každá zo sporových strán znášala trovy právneho zastúpenia súvisiace s predmetným konaním sama. Z uvedeného dôvodu odvolací súd žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

21. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).